

forslaget bryder ny Baner, men blot følger de gamle Veje, er der saa sandt ikke megen Grund til i det hele at indhente Oplysninger. Et Lovforslag som dette er nemlig ikke vanskeligt at forme, naar man bruger den Erfaring, man har fra de andre Omraader, vi have lovgivet paa. Alt dette er det i øvrigt ikke værd at tale om. Nu ligger Forslaget paa Rigsdagens Bord, og hvis vi faa det gennemført, hvad jeg haaber, vil det under alle Omstændigheder komme til at gavne mange Arbejdere i vort Samfund.

N. Neergaard: Jeg vil begynde med at ønske den højtærede Indenrigsminister til Lykke med Fremsættelsen af dette Lovforslag. Det er et Forslag, som der har været spurgt meget om og det med Rette. Det fylder det største af de Huller, som der endnu er i vor Ulykkesforsikringslovgivning. Det er et stort og dygtigt Arbejde, som ligger til Grund for dette Forslag, og jeg tror, det vil blive et godt Grundlag for Rigsdagens Forhandlinger om denne Sag.

Vor sociale Lovgivning former sig efterhaanden til noget af et System. Til at begynde med syntes det, som om man tog fat paa vidt forskellige Felter og efter noget forskellige Principper, men efterhaanden som Sten føjes til Sten paa denne Bygning, vil man komme til at erkende, at der er noget, som hedder dansk Socialpolitik, at vi have givet vor selvstændige Indsats paa dette Omraade, at vi i det hele have fulgt andre Veje, end man har gjort i det Land, som har været det toneangivende paa det sociale Omraade, nemlig Tyskland, og at disse Veje ere ved at blive godkendte ogsaa for en Del i Tyskland og i det øvrige Udland som de rette Veje. Det er saaledes, mener jeg, fuldstændig rigtigt, at vi ere slaede ind paa det Princip, som er raadende i vor Ulykkesforsikringslovgivning: at lade hvert Erhverv i det hele bære Risikoen for sine Erhvervsulykker. Jeg kan altsaa paa ingen Maade billige den Betragtning, der er fremkommen fra den sidste ærede Taler, at vi skulde slaa det hele sammen i en stor Statsforsikring. Jeg tror, at man der ved vilde komme til at gøre adskillige Uret. Man vilde lade Erhvervene bære de samme Byrder ved Ulykkesforsikringen, skønt i Virkeligheden Risikoen er yderst forskellig i de forskellige Erhverv. Det er dog ganske naturligt, at det særlig farlige Erhverv bærer den forholdsvis største Byrde ved Ulykkesforsikringen. Dette Princip er man her bleven staaende ved. Man

lader Landbruget og de dermed beslægtede Erhverv bære deres Byrder for sig, medens man lader andre baade mere og mindre farlige Erhverv bære Byrder i Forhold til deres Risiko.

Jeg kan ligeledes billige, at Indenrigsministeren har fastholdt det, der er Principet i vor nuværende Forsikringslovgivning, at man overlader Befolkningen en vis Frihed med Hensyn til de Organisationer, der skulle bære Forsikringen. I Tyskland indretter man det hele statsmæssigt og bureaukratisk, saaledes som man plejer at gøre i vort store sydlige Naboland. Man danner paa Forhaand store Organisationer, som alle ere tvungne Medlemmer af. Jeg tror, det er rigtigt at fortsætte ad den Vej, vi hidtil ere gaaede i vor Ulykkesforsikringslovgivning, at overlade Befolkningen at organisere sig, som den vil, og tegne sine Forsikringer, som den vil. Kun er man mere og mere kommen ind paa — og det mener jeg er rigtigt — at paalægge Forsikringstvang. Det gjorde vi første Gang ved Søfartsforsikringen. Folk skulle afgive deres Risiko, for at Arbejderne ikke skulle blive narrede, naar Arbejdsgiveren ikke kan udrede Forsikringen, og det kan jo dreje sig om ikke ubetydelige Kapitalbeløb. Men hvorledes Arbejdsgiverne ville fyldestgøre deres Forsikringspligt, overlader man til dem selv. Om de ville danne gensidige Selskaber, og hvorledes de ville ordne disse, eller de ville afgive deres Risiko mod fast Præmie, bliver deres egen Sag.

Som det med Rette fremhæves i Motiverne, er der saa meget mindre Grund til her at gaa bort derfra, som vel ingen Stand i Landet har vist saa megen Eyne og saa megen Tilbøjelighed til Organisation paa de rent økonomiske Erhvervsomraader som netop Landbostanden. Man kan sige, at Arbejderstanden har vist lige saa stor Dygtighed til at organisere sig paa sit Omraade, men med Hensyn til Organisation paa Erhvervsomraadet staa Landboerne fremmest. Disse Erhvervsorganisationer, som vi have, de store Andelsvirksomheder, Forbrugsforeningsvirksomheder o. s. v., ville kunne blive en naturlig Støtte ogsaa for en Organisation paa Ulykkesforsikringens Omraade, og saa vil man naa det, der maa være Idealet, at Byrden kommer til paa det nærmeste at svare til Risikoen. Der er indenfor de Erhverv, som omfattes af dette Lovforslag, en meget forskelligartet Risiko; hvorfor saa ikke tilade de Virksomheder, som mene selv at have en ringere Risiko, at slaa sig sam-